

Sygn. akt VI GC 699/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 01 września 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

przeciwko **Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 3 744,56 złotych (trzy tysiące siedemset czterdzieści cztery złote pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 17 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 1 317 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 699/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3 744,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu swoje roszczenie wywodząc z umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, jaka łączyła pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda.

Powód wskazał również, że tytułem wynagrodzenia za wykonaną naprawę wystawił faktury VAT numer: (...) na kwotę 1 594,14 złotych brutto, (...) na kwotę 1 500 złotych brutto, (...) na kwotę 5 245,60 złotych brutto (z której do zapłaty pozostała jeszcze kwota 1 257,73 złotych), (...) na kwotę 3 032,92 złotych brutto (z której do zapłaty, po jej skorygowaniu, pozostała jeszcze kwota 1 148,55 złotych) oraz (...) na kwotę 1 646,09 złotych brutto, które zostały uiszczone przez pozwanego jedynie częściowo.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 marca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 836/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w uzasadnieniu wskazując, iż brak jest podstaw do żądania odszkodowania w kwocie brutto oraz zakwestionował wysokość stawki za roboczegodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych zastosowaną przez powoda jako rażąco wygórowaną i nie odpowiadającą stawkom rynkowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Właścicielem pojazdu marki V. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest (...) z siedzibą w B. (działający poprzez (...))spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W.).

(...) z siedzibą w B. (działający poprzez (...)) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W.) korzysta z uprawnienia do odliczenia podatku VAT w całości.

Użytkownikiem pojazdu marki V. model (...)o numerze rejestracyjnym (...) jest M. O. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...)

Pojazd marki V. model(...)o numerze rejestracyjnym (...) ubezpieczony był w Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. w zakresie ubezpieczenia m. in. autocasco.

niesporne, a nadto: polisa – w aktach szkód

W dniu 25 kwietnia 2013 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. model (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 30 kwietnia 2013 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. model(...)o numerze rejestracyjnym (...).

Szkody zostały zgłoszone w Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. i zarejestrowane pod numerami: (...) oraz (...).

niesporne, a nadto: zgłoszenia szkody – w aktach szkód

M. O. zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. naprawę pojazdu marki V. model (...)o numerze rejestracyjnym model (...) o numerze rejestracyjnym (...).

zlecenie – k. 25 akt

Po wykonaniu naprawy pojazdu marki V. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wystawił M. O. faktury VAT:

- (...) na kwotę 1 594,14 złotych brutto (1 296,05 złotych netto) tytułem faktury zaliczkowej do szkody numer (...),
- (...) na kwotę 1 500 złotych brutto (1 219,51 złotych netto) tytułem faktury zaliczkowej do szkody numer (...)
- (...) na kwotę 5 245,60 złotych brutto (4 264,71 złotych netto) tytułem naprawy szkody numer (...) (przyjmując stawkę w kwocie 155 złotych za godzinę prac blacharskich oraz w kwocie 165 złotych za godzinę prac lakierniczych),
- (...)na kwotę 3 032,92 złotych brutto (2 465,79 złotych netto) tytułem naprawy szkody numer (...) (przyjmując stawkę w kwocie 155 złotych za godzinę prac blacharskich oraz w kwocie 165 złotych za godzinę prac lakierniczych),
- (...) na kwotę 1 646,09 złotych brutto (1 338,28 złotych netto) tytułem naprawy szkody numer (...).

W dniu 13 maja 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wystawił M. O. fakturę VAT numer (...) korygującą fakturę VAT numer (...) o kwotę 308,54 złotych netto (w zakresie stawki za godzinę prac lakierniczych obniżając ją do kwoty 107,86 złotych).

faktury VAT – k. 36-45 akt

W dniu 19 czerwca 2013 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządził kalkulację naprawy numer (...) ustalając koszty naprawy na kwotę 6 189,96 złotych netto i przyjmując stawkę w kwocie 155 złotych za godzinę prac blacharskich oraz w kwocie 165 złotych za godzinę prac lakierniczych.

W dniu 19 czerwca 2013 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządził kalkulację naprawy numer (...) ustalając koszty naprawy na kwotę 4 302,02 złotych netto i przyjmując stawkę w kwocie 155 złotych za godzinę prac blacharskich oraz w kwocie 165 złotych za godzinę prac lakierniczych

kalkulacja naprawy – k. 26-30 akt, kalkulacja naprawy – k. 31-35 akt

Należności wynikające z faktur zaliczkowych zostały uiszczone w kwotach brutto.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uiszczył tytułem faktury VAT numer (...) kwotę 2 621,05 złotych netto.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uiszczył tytułem faktury VAT numer (...) kwotę 657,23 złotych netto.

decyzja o przyznaniu odszkodowania – k 46-48, 49-51 akt

W dniu 08 maja 2015 roku (...) z siedzibą w B. (działający poprzez (...))spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W.) zawarł z M. O. umowę przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia majątkowego w celu umożliwienia M. O. dochodzenia roszczeń związanych ze szkodami komunikacyjnymi zarejestrowanymi pod numerami: (...)oraz (...).

W dniu 09 czerwca 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zawarł z M. O. umowę przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia majątkowego autocasco związanych ze szkodami komunikacyjnymi z dnia 25 kwietnia 2013 roku oraz z dnia 30 kwietnia 2013 roku w wysokości wynikającej z faktur VAT numer: (...) na kwotę 1 594,14 złotych, (...)na kwotę 1 500 złotych, (...) na kwotę 5 245,60 złotych, (...) na kwotę 3 032,92 złotych brutto oraz (...) na kwotę 1 646,09 złotych

umowa cesji – k. 20-22 akt, umowa przelewu wierzytelności odszkodowawczej – k. 23-24 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Postanowieniem z dnia 01 września 2017 roku wydanym na rozprawie Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia, czy zastosowane przez powoda stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych były stawkami rynkowymi stosowanymi na rynku lokalnym przez autoryzowane warsztaty naprawcze w II kwartale 2013 roku uznając przeprowadzenie tego dowodu na wskazaną okoliczność za zbędne, wobec treści postanowień ogólnych warunków umowy autocasco łączącej strony i stawek za te prace wskazanych przez pozwanego w kalkulacjach naprawy sporządzonych przez niego po przedłożeniu faktur VAT.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała zasada odpowiedzialności pozwanego Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. oraz zakres powstałych w wyniku kolizji drogowej uszkodzeń ubezpieczonego pojazdu marki V. model (...) o numerze rejestracyjnym model (...) o numerze rejestracyjnym (...), a także ceny części zastosowanych do naprawy, okoliczności te nie były bowiem kwestionowane w toku niniejszego procesu.

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zakwestionował natomiast żądanie wypłaty odszkodowania w kwocie netto oraz wysokość zastosowanych przez powoda stawek za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych.

Zgodnie z § 9 ustęp 7 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, zgodnie z pisemną dyspozycją ubezpieczonego lub osoby przez niego upoważnionej pozwany ustala wysokość szkody – na podstawie wyceny lub na podstawie oryginalnych faktur i rachunków.

Ustalenie rozmiaru szkody częściowej następuje po przedłożeniu oryginałów rachunków lub faktur VAT dokumentujących naprawę pojazdu, pozostających w związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które pozwany ponosi odpowiedzialność, według uprzednio uzgodnionych z pozwanym kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o: normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie A. lub E., średnią stawkę za jedną roboczogodzinę ustaloną dla warsztatu naprawczego, w którym dokonywana jest naprawa oraz ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie A., E. nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

Natomiast w przypadku wyceny (ustęp 9), odszkodowanie ustala się z uwzględnieniem podatku VAT, w oparciu o: ceny materiałów i nieoryginalnych części zamiennych o porównywalnej jakości, tj. części zamiennych, których producent zaświadcza, że są tej samej jakości co części stosowane do montażu pojazdu danej marki przez jego producenta, systemy kosztorysowania A. lub E. dla wymiaru robocizny oraz z zastosowaniem stawki za jedną roboczogodzinę ustaloną w oparciu o średnie ceny usług stosowanych poza ASO obowiązujących na terenie miejsca naprawy pojazdu.

Jak wynika z powyższego, ustalenie stawki za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych odbywa się według odmiennych zasad w zależności od przyjętego sposobu określania wysokości odszkodowania – jest to średnia stawka za jedną roboczogodzinę ustalona dla warsztatu naprawczego, w którym dokonywana jest naprawa (w przypadku przedłożenia oryginałów rachunków lub faktur VAT) albo stawka ustalona w oparciu o średnie ceny usług stosowanych poza ASO obowiązujących na terenie miejsca naprawy pojazdu (w przypadku wyceny).

Nie było wątpliwości, że w niniejszej sprawie określenie wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania następowało w oparciu o przedłożone faktury VAT, a więc powinno zostać ustalone zgodnie z regułami zawartymi w ustępie 8 § 9 ogólnych warunków umów.

Z kalkulacji sporządzonej przez pozwanego w dniu 19 czerwca 2013 roku, a więc już po przedłożeniu mu przez powoda faktur VAT, wynika, iż w dokonanej przez ubezpieczyciela weryfikacji kosztów naprawy szkód z dnia 25 kwietnia 2013 roku i z dnia 30 kwietnia 2013 roku, przyjęto stawki w kwocie 155 złotych za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz w kwocie 165 złotych za godzinę prac lakierniczych. Uznać więc zatem należy, że dokując weryfikacji faktur VAT, pozwany – niewątpliwie jako profesjonalista – prawidłowo ustalił wysokość kosztów naprawy przy uwzględnieniu średniej stawki za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych stosowanej dla warsztatu naprawczego, w którym dokonywana jest naprawa, tj. warsztatu powoda, stosownie do ustępu 8 § 9 ogólnych warunków umów. Stąd też kwestionowanie w toku procesu tych stawek jako niezgodnych z postanowieniami ogólnych warunków umów nie mogło zostać uznane za skuteczne.

Nadto, skoro w niniejszej sprawie naprawa uszkodzonego pojazdu marki V. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) dokonywana była w warsztacie powoda, to znaczenie miały jedynie stawki stosowane przez ten warsztat naprawczy, stąd też podnoszone przez pozwanego zarzuty, że stawki te są rażąco wygórowane w porównaniu ze stawkami

stosowanymi przez inne warsztaty na rynku lokalnym, były także nieuzasadnione. Postanowienia ogólnych warunków umowy autocasco bowiem nie dawały pozwanemu w przypadku rozliczania kosztów naprawy na podstawie faktur VAT uprawnienia do weryfikacji zastosowanych stawek w odniesieniu do stawek stosowanych przez inne podmioty (tzw. stawek rynkowych), jedynym kryterium była średnia stawka ustalona dla warsztatu naprawczego, w którym dokonywana jest naprawa (a więc powoda).

Jak wynikało z przedłożonych w sprawie faktur VAT w przypadku naprawy szkody z dnia 25 kwietnia 2013 roku powód przyjął stawkę w kwocie 155 złotych za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz w kwocie 165 złotych za godzinę prac lakierniczych, natomiast w przypadku naprawy szkody z dnia 30 kwietnia 2013 roku – w kwocie 155 złotych za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz w kwocie 165 złotych za godzinę prac lakierniczych, przy czym ta ostatnia stawka została obniżona do kwoty 107,86 złotych (na podstawie faktury VAT korygującej numer (...)42-43 akt).

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, skoro pozwany kwestionował przyjętą przez powoda stawkę jako ustaloną niezgodnie z treścią ustępu 8 § 9 o.w.u., zobowiązany był okoliczność tę wykazać poprzez przedłożenie danych zawierających średnie stawki stosowane przez warsztat powoda, w którym dokonywana była naprawa i ustalenie, iż zastosowana w tej konkretnej sprawie przez powoda stawka przekraczała ową określoną „średnią stawkę za jedną roboczogodzinę ustaloną dla warsztatu naprawczego, w którym dokonywana jest naprawa”. Tymczasem pozwany w niniejszej sprawie zaniechał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej, poprzestając jedynie na kwestionowaniu wysokości stawek, przy czym zarzut o nierynkowości tych stawek, wobec zapisów ogólnych warunków umowy autocasco, nie mógł być uznany za zasadny, tym bardziej, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na to, że wskazane przez niego stawki w kalkulacji z dnia 19 czerwca 2013 roku nie zostały ustalone zgodnie z zapisami ogólnych warunków umów, czy też strony łączy jakaś umowa, która ustala te stawki na innych niż przyjęte poziomie.

Nie było także wątpliwości, że zgodnie z zapisami ogólnych warunków umowy autocasco odszkodowanie w niniejszej sprawie wypłacone winno być w kwocie netto i takiej też kwoty – netto, zgodnie z oświadczeniem złożonym na rozprawie, powód domagał się.

Wobec okoliczności, że zakres naprawy oraz ceny części zamiennych zastosowanych do naprawy w toku procesu nie były kwestionowane, a także mając na uwadze nieskuteczne zakwestionowanie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych zastosowanych przez powoda, uznać należało, że koszty naprawy uszkodzonego w dniu 25 kwietnia 2013 roku pojazdu marki V. model (...)o numerze rejestracyjnym model (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyniosły kwotę 5 560,76 złotych netto (1 296,05 złotych + 4 264,71 złotych). Skoro zaś pozwany bezspornie wypłacił z tego tytułu powodowi kwotę łącznie 4 215,19 złotych (1 594,14 złotych + 2 621,05 złotych), do zapłaty pozostała jeszcze kwota 1 345,57 złotych (netto). Odnośnie zaś szkody z dnia 30 kwietnia 2013 roku, przyjmując należało, że koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wyniosły kwotę 4 715,04 złotych netto (1 219,15 złotych + 2 465,79 złotych – 308,54 złotych + 1 338,28 złotych). Skoro zaś pozwany zaś bezspornie wypłacił z tego tytułu powodowi kwotę łącznie 2 157,23 złotych (1 500 złotych + 657,23 złotych), do zapłaty pozostała jeszcze kwota 2 557,81 złotych (netto). Z tytułu obu szkód pozwany zobowiązany jest wobec powoda jeszcze do pokrycia kosztów naprawy w łącznej kwocie 3 903,38 złotych (1 345,57 złotych + 2 557,81 złotych), a zatem żądanie pozwu – odnośnie kwoty 3 744,56 złotych, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 805 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 3 744,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 17 lutego 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powoda wyniosły 1 317 złotych, w tym opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 złotych, opłata skarbową od

pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz kwota 1 200 złotych z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalona w oparciu o § 2 ust. 1 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zmianami).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 27 września 2017 roku